

Vänsterpress om Putilov-skandalen

– mitten av september 2016

Affären ”Egor Putilov” aktualiserades när *Aftonbladet* i en artikel¹ avslöjade att Putilov, som är anställd på Sverigedemokraternas rikskansli, länge fungerat som desinformatör i en mängd olika sammanhang och under olika namn (i bl a tidningar som *Aftonbladet*, *Expressen* och syndikalistiska *Arbetaren*). Han har även jobbat som handläggare åt Migrationsverket.

Många massmedia (såväl de stora dagstidningarna som Sveriges Radio²) har uppmärksammat och kommenterat Putilov-skandalen. Det har också stötts och blötts på nätet (inklusive med inlägg av den utpekade själv). Vänsterpressen har också skrivit om saken (se denna och förra veckans artikelsamling). Men märkligt nog har inte *Aftonbladet* självt följt upp saken (än åtminstone) – det finns många trådändar att fortsätta att dra i, t ex de som tagits upp av vänsterpressen, men som *Aftonbladet* inte kommenterat (är det politiskt inopportunt?).

För tidigare artikelsamlingar som behandlar Putilovs skrivelser, se (nyaste först): [Vänsterpress om Putilov-skandalen – september 2016](#), [Smutsiga lögnen om Vänsterpartiets stöd till ”pro-ryska rebeller”](#) (april 2015), [Olustig kampanj mot ukrainska socialister och ryska Vänsterfronten](#) (mars 2015) och [Vänsterpress om Ukraina - november 2014](#),

Ta även del av reportaget i Sveriges Radio (se not nedan)

MF 16/9 2016

Innehåll

Flamman	1
<i>Putilovaffären en tendens i tiden</i>	1
Internationalen	2
<i>Aldrig mer nyttiga idioter!</i>	2
<i>Bra av Arbetaren att ta sitt ansvar!</i>	3
<i>Ordfront: ”Vi bröt kontakten på grund av Ukrainakonflikten”</i>	3
<i>”Ordfronts Bolotnajakampanj har gjort mer skada än nytta”</i>	4
Offensiv	6
<i>SD-infiltratör spred lögnen och förtal</i>	6
Proletären	8
<i>Egor Putilov, Aftonbladet och desinformation</i>	8

¹ 3/9: ”Alexander, 34, är SD:s hemliga desinformatör”: <http://www.aftonbladet.se/nyheter/article23449197.ab>

² SR-reportaget [Vem är ”Egor Putilov”?](#)

Flamman

Putilovaffären en tendens i tiden

Anne-Li Lehnberg

Flamman 8/9 2016

En SD-tjänsteman har använt sig av flera alias och tros ha fått en debattartikel publicerad under falskt namn på Aftonbladet.

- En huvudfråga är om det här är sanktionerat av partiet, säger Lars Nord, medieforskare.

I helgen avslöjade Aftonbladet³ att journalisten och debattören Egor Putilov i själva verket heter något annat och är anställd på SD:s riksdagskansli.

Aftonbladet ska även ha belägg för att samma person ligger bakom aliaset ”Tobias Lagerfeldt” som nyligen skrev en fejkad debattartikel i samma tidning om att ge papperslösa och asylsökande rösträtt. Texten tros ha skrivits i syfte att göra människor upprörda.

Enligt Aftonbladet har man kopplat mejladressen och ett telefonnummer som ”Tobias Lagerfeldt” använt sig av till Egor Putilov. Putilov själv nekar till att ha skrivit artikeln.

– Man vet inte exakt vad som hänt, men grundproblemet är att man kan få debattartiklar publicerade i ett annat namn och att det inte sker någon kontroll om det existerar en sådan person. Då kan det bli sådana här typexempel där man använder sig av debattartiklar för att misskreditera motståndare, säger Lars Nord, professor i medie- kommunikationsvetenskap vid Mittuniversitetet.

Han påpekar tidspress och ett tryck där medier gärna ska ”ta i lite för att märkas” kan vara faktorer som gör att kon trollen brister.

Hur allvarligt är det då om politiska tjänstemän gör sådana här saker?

– En huvudfråga är om det här är sanktionerat av partiet.

Nu säger partiet att man inte har haft koll på det här. Det kan man alltid säga. För partiernas del, oavsett vilket parti, så är det viktigt att man inte förknippas med sådant. Hur det ligger till vet bara de inblandade.

Enligt Lars Nord är den här typen av smutskastning av politiska motståndare inte så vanligt i Sverige.

– Men det finns en risk för att det blir vanligare eftersom valkampanjer tenderar bli smutsigare och mer bygga på att smutskasta motståndaren än att lyfta fram egna positiva saker. Då kan det här bli en frestelse, men det riskerar att slå tillbaka då de flesta inte tycker det är en schyst metod.

Började som frilans

Egor Putilov började frilansa som nyhetsjournalist för några år sedan. Bland de tidigaste reportagen finns ett par texter om Syrien och Egypten i tidningen Arbetaren från 2012. För något år sedan skrev han två reportage till Arbetaren och Aftonbladet som blev starkt ifrågasatta från flera håll. I Arbetaren pekades bland annat namngivna politiska flyktingar från Ryssland ut som Putinagenter. Artikeln fälldes senare i Pressens opinionsnämnd.

³ Se: <http://www.aftonbladet.se/nyheter/article23449197.ab>

I Aftonbladets artikel anklagades Vänsterpartiet för samröre med proryska rebeller, på grund av Vänsterns internationella forums biståndsprojekt med den ukrainska vänsterorganisationen Borotba för några år sedan. Projektet var dock avslutat när konflikten mellan Ukraina och Ryssland bröt ut. Det råder även delade meningar om vad Borotba är för organisation.

Under 2015 skrev Putilov flera debattartiklar om flyktingmottagande. I slutet av förra året hade han ett vikariat på SVT. I början av 2016 anställdes han som tjänsteman på SD:s riksdagskansli.

Egor Putilov själv skriver i ett mejl till Flamman att han inte skrivit några artiklar sedan han anställdes av SD. Samtliga arbetsgivare ska ha känt till hans riktiga namn.

– Annars hade jag inte kunnat fakturera dem ju. Så det var en förutsättning, skriver han.

Något som även bekräftas av Expressen, som Putilov har frilansat för.

Det har spekulerats i om Egor Putilov har kopplingar till rysk underrättelsetjänst.

– Jag tycker att det är ganska löjligt med tanke på att jag har skyddad identitet just på grund av min regimkritiska rapportering om Ryssland. Hela antagandet om att jag går Putins ärenden grundar sig endast på den rasistiska premissen om mitt ursprung. Som om alla ryssar gillar Putin, kommenterar Putilov.

Fotnot: Egor Putilovs villkor för att ge kommentarer till Flamman var att hans riktiga namn inte publiceras här.

Internationalen

Aldrig mer nyttiga idioter!

Ledare

Internationalen 15/9 2016

Vi verkar i en komplicerad värld där alla aktörer i offentligheten löper risk att utnyttjas av krafter med en egen agenda – att agera ”nyttig idiot” som det populärt brukar heta. I varje given politiskt laddad situation är urvalet av information för att bekräfta den egna åsikten en etablerad metod. Det räcker med att en antifascistisk mobilisering sker för att spelet skall vara igång. Fanns det några kicksökande ungdomar bland antifascisterna görs hela händelsen till meningslöst våld av de debattörer som aldrig någonsin tolererar politik på gatan. Följden blir en cirkus där vissa försvarar allt agerande medan andra tar avstånd – utan att veta något om vad som i verkligheten skedde och utan fundering på vem som egentligen går stärkt ur kabblet.

När Majdanrörelsen växte fram i västra Ukraina skapade det en klyfta inom vänstern, inte bara inom landets gränser, utan i hela Europa. Delar av den ukrainska vänstern, såsom den Fjärde Internationalen närstående Vänsteroppositionen, valde att tro på dynamiken i Majdan-upproret och gå på demonstrationerna med de röda flaggorna undangömda, medan det socialistiska Borotba positionerade sig emot yran och hamnade på den östra, mer Rysslands-orienterade sidan i det uppblående inbördeskriget.

Men medan Vänsteroppositionen och Borotba så småningom kunde överbrygga de destruktiva motsättningarna och gå ut i gemensamma fredsappeller, gjorde sig många i Sverige till tillskyndare och försvarare av två olika sorters högernationalism. I ett skede där oberoende kritiska röster verkligen behövdes för att bemöta och punktera den nationalistiska propagandan, lyckades stora delar av vänstern istället göra sig till brickor i spelet.

I både Öst och Väst låter reaktionära krafter desinformationerna pumpa ut i flödet och ständigt låter sig aktörer som borde veta bättre svepas med. På så vis kan ryska arméns agerande över

Östersjön framstå som en aggression trots att Natos styrkor betar sig på precis samma vis och agerande som faktiskt är allvarligt gömmas bort i bruset. Vänstern spelar alltför ofta villigt med i dansen med resultat att vi, i bred mening, framstår som i bästa fall precis så splittrade som vi i våra sämsta stunder är. I värsta fall blir vi apologeter för de nationalistiska, krigshetsande krafter som är våra egentliga fiender.

Ryggmärgsreflexen säger åt oss att välja sida i varje given politisk konflikt, den säger åt oss att ta till oss varje utspel som bekräftar våra förutfattade meningar. Allt detta är såklart mänskligt, men det är också impulser vi måste bekämpa. Idag, när både den bruna rörelsen och etablissemangets högerkrafter är på frammarsch, är det kanske viktigare än någonsin att vi stävjar ryggmärgsreflexerna och låter vårt oberoende tänkande och agerande ställa oss som en självständig politisk kraft. För under tiden vi käbblar intern omvandlas samhället omkring oss. När twitterbubblan är spräckt kan vi börja fokusera på verkligheten.

Bra av Arbetaren att ta sitt ansvar!

Johannes Jensen (Ledarredaktör)

Internationalen 15/9 2016

Internationalen skrev senast förra veckan om hur Arbetaren upplät spaltutrymmet åt hetsar-pseudonymen Egor Putilov. Då krävde vi också en ursäkt från tidningen för dess agerande, både vid tiden för publicerandet och för att Arbetaren inte på allvar tagit ställning till sitt eget agerande när Putilovs identitet och politiska hemvist kom i dagen.

Arbetarens nuvarande chefredaktör och ansvarige utgivare Toivo Jokkala har sedan dess gått ut och bett förbehållslöst om ursäkt för tidningens agerande. En stark gest, inte minst med tanke på att Jokkala inte ledde tidningen när Putilov fick spaltutrymme.

Internationalen kan därmed begrava stridsyxan och gå vidare till den verkligt viktiga frågan; att göra de kollektiva lärdomar som krävs för att vänstern skall undvika att i framtiden utnyttjas av högerkrafter som försöker skada oss.

Ordfront: "Vi bröt kontakten på grund av Ukrainakonflikten"

Anna Wigenmark

Internationalen 15/9 2016

Efter Internationalens intervju med Aleksej Sachnin i förra veckan om hur han drabbades av "Egor Putilov", som även försökte sprida sin desinformation till Föreningen Ordfront, har Ordfront begärt ett genmäle som publiceras nedan. Det följs av ett svar från Per Leander som tidigare också var aktiv i Ordfronts solidaritetskampanj för Bolotnajafångarna, det vill säga de politiska aktivister som sitter fängslade i Ryssland för deras roll i proteströrelsen mot Putin 2011-2012.

Med anledning av den intervju med Aleksej Sachnin som nyligen publicerades i Internationalen vill vi från föreningen Ordfront bara göra några korrigeringar. Det är sant att vi startade Bolotnajakampanjen tillsammans med Aleksej och under en tid hade vi ett gott samarbete. Allt kampanjarbete kring just Bolotnajafångarna sker med väldigt små medel och med stora ideella insatser, Aleksej var en av dem som initialt bidrog.

Efter en tid blev det dock tyvärr mycket svårare att hålla igång samarbetet på grund av de uttalanden om framförallt Krimannekteringen och konflikten i Ukraina, som Aleksej själv gjorde och som spreds både i Sverige och i Ryssland. Hans åsikter ansågs i alltför hög grad stämma överens med Kremls uppfattning, vilket blev väldigt svårt för våra inbjudna gäster från Ryssland att acceptera. Men vi har aldrig förbjudit honom att delta på våra möten, och det är ren och skär lögn att någon skulle ha brukat våld mot honom. Däremot blev det upprörd stämning när Aleksej crashade en konferens om ryska kulturarbeters situation till vilken

egentligen bara kulturarbetare och journalister var inbjudna. Det slutade dock med att vi lugnade ned situationen och Aleksej bjöds in. Det ska tilläggas att samma fråga som diskuterades då, också togs upp på ett öppet möte dagen därpå, till vilken Sachnin var uttryckligen välkommen.

Det är naturligtvis tråkigt att Aleksej tycker att kampanjen är dålig, men vi tycker att den är viktig och tänker fortsätta med den ändå. Några statliga medel till Bolotnajakampanjen har vi dock aldrig fått – endast ett bidrag på 100 000 från Svenska institutet till just den konferens som nämns ovan, det vill säga inte en konferens direkt om Bolotnaja. Vår egeninsats till den konferensen, räknat i arbetstimmar, var minst lika stor. Att säga att Ordfront privatiserar kampanjen är både fel och närmast förtal, vi samarbetar direkt med flera av dem som antingen sitter i fängelse eller nyligen frigivits, alla är inte vänner med Sachnin.

Det ska tilläggas att Föreningen Ordfront aldrig spridit Egor Putilovs texter om Sachnin eller samarbetat med honom på något sätt, trots försök från densamme.

Anna Wigenmark
Generalsekreterare
Föreningen Ordfront

”Ordfronts Bolotnajakampanj har gjort mer skada än nytta”

Per Leander

Internationalen 15/9 2016

Journalisten Stig Fredrikson och Aleksej Sachnin talar om den politiska repressionen i Ryssland vid Ordfronts seminarium på MR-dagarna i november 2013. Foto: Per Leander

Jag var med från första början tillsammans med Aleksej Sachnin och hans fru Maria när vi drog igång det som skulle bli Ordfronts kampanj för Bolotnajakampanjerna med Anna Wigenmark, och kan bara beklaga hur fruktansvärt illa hon och Ordfront har skött den konflikt som senare uppstod.

Allt gick till en början bra, tills det fruktansvärda kriget i Ukraina bröt ut vilket ledde till att

forna vänner blev fiender. Vi hade nämligen även värvat ytterligare en person till kampanjen – en dåvarande kompis till Aleksej – som kallar sig själv ”anarkist” och som har väldigt ukrainsk-nationalistiska ståndpunkter. Han drog in flera av sina anarkistiska vänner i kampanjen och hela den gruppen blev starkt påverkade av den person som kallar sig ”Egor Putilov” – som ju innan han blev känd som sverigedemokrat hade sin starkaste anhängarskara bland anarkister, eftersom han skrev för den syndikalistiska tidningen Arbetaren.

Egor Putilovs lögner om Aleksej Sachnin som ”Kremlagent” välkomnades av många runt Ordfrontkampanjen, som nu dominerades av anarkisterna. Anna Wigenmark tror uppenbarligen fortfarande på lögnerna när hon påstår att Aleksej Sachnin har uttalat sig positivt om Rysslands annektering av Krim. Ryska Vänsterfronten – den organisation som Sachnin är med i – gjorde direkt ett offentligt uttalande där de fördömde Rysslands annektering av Krim, och Ilja Ponomarjov från Vänsterfronten var den enda ledamoten av ryska parlamentet som röstade emot annekteringen. En hjältehandling som tvingade Ponomarjov att fly från Putins Ryssland 2014, precis som Sachnin hade flytt året innan.

Det stämmer att Aleksej Sachnin (och jag) samtidigt som vi kritiserade Rysslands agerande i Ukraina, även kritiserade den nya högerregeringen i Ukraina och påpekade att det fanns problem med nazister där. Något som inte gillades av de andra på Ordfront som nu hade tagit en tydlig ukrainsk-nationalistisk linje, varefter Aleksej Sachnin och jag kastades ut ur den Bolotnajakampanj som vi varit med och startat. Det har dessutom funnits en hotbild mot Aleksej, som Ordfront inte ville ta på allvar. I samband med ett framträdande vid MR-dagarna i Umeå 2014, där Aleksej skulle delta som Ordfronts gäst, ringde Wigenmark i sista stund och avrådde honom från att komma med hänvisning att man inte kunde garantera hans säkerhet. Något som ledde till att Aleksejs vänner i Umeå ställde upp som ”livvakter” – eller snarare vittnen – för att vara med och se till så att ingen skulle överfalla honom.

När Anna Wigenmark påstår att Aleksej Sachnin ”crashade” ett annat seminarium (Stockholm, oktober 2015) är det helt enkelt inte sant. Många vittnen, inklusive Aleksejs svenske advokat som var närvarande, kan intyga att Ordfronts medarbetare försökte kasta ut Aleksej från seminariet, men att Aleksejs ryska vänner, det vill säga de inbjudna gästerna i panelen, protesterade och ingrep, så att Aleksej fick komma in.

Till vilken grad Egor Putilov direkt och indirekt har påverkat Ordfront och Bolotnajakampanjen vet jag inte. Men han har i alla fall deltagit som gäst vid minst ett av Ordfronts offentliga möten. Jag såg honom själv tala om Ukraina på ett seminarium som anordnades av Ordfront i Stockholm våren 2014, innan konflikten urartade. Men Putilov har framför allt varit mycket aktiv i sociala medier med att attackera Aleksej Sachnin och sprida lögner om den ryska vänstern, påhejade av flera av Ordfronts medarbetare.

Sedan Aleksej Sachnin och jag kastades ut från Bolotnajakampanjen har den tyvärr missköts katastrofalt. Ordfront har slutat att uppmärksamma de Bolotnajakångare som fick det hårdaste fängelsestraffet för sin roll i proteströrelsen mot Putin, nämligen Sergej Udaltsov och Leonid Razvozzjajev, just för att de är från Vänsterfronten och nära vänner till Sachnin. Det som Ordfront har gjort är inget annat en ren stalinism, nämligen att förtala och sudda ut personer man inte gillar ur historien. Ordfronts Bolotnajakampanj har gjort mer skada än nytta. Den har spridit mer desinformation och hat, än solidaritet.

Allt Aleksej Sachnin nu begär från Ordfront är en ursäkt och kanske en chans att reda ut de problem som uppstod, för ett fortsatt och bättre solidaritetsarbete för de ryska politiska fångarna. Nu när Putilov är avslöjad som desinformatör och förhoppningsvis borta ur leken, borde en försoning vara möjlig. Men tydligen lever Putilovs ande kvar i Ordfront.

Offensiv

SD-infiltratör spred lögner och förtal

Ruben Derkert

Offensiv 12/9 2016

Det har nyligen framkommit att journalisten Egor Putilov, som bland annat har skrivit i vänstertidningen *Arbetaren*, aldrig har existerat utan bara har varit en pseudonym. I själva verket heter han Alexander Fridback och har sedan februari i år varit officiellt anställd av Sverigedemokraterna. Men mycket tyder på att samarbetet med SD har pågått i flera år.

Fridback har publicerat konspirationsteorier, dels på sin egen hemsida Putilov.org, men även i *Arbetaren*, *Aftonbladet*, *Expressen* och *Sveriges Radio*. Dessa har sedan delats flitigt på sociala medier, främst av Sverigedemokraternas toppskikt, men också liberaler och vänsterpersoner.

År 2014 intervjuade Alexander Fridback – under pseudonymen Putilov – Aleksej Sachnin, rysk socialist och medlem i den ryska organisationen Vänsterfronten som hade flytt till Sverige från Ryssland 2013. Han och hans kamrater hade varit med i att bilda Bolotnaja-rörelsen som organiserade protester där 200 000 deltog i demonstrationer mot Putin och riskerade sex års fängelse för ett fabricerat åtal om upplopp.

Alexej Sachnin.

Fridback presenterade sig för Sachnin som ukrainsk-rysk vänsteraktivist och intresserad av Sachnins historia. Tre månader efter intervjun publicerade Fridback, utan att ha talat med Sachnin, en sex sidor lång artikel i *Arbetaren* där Aleksej Sachnin anklagades för att vara en agent som hade tagit sig till Sverige för att arbeta för Putin och Kreml. Detta på grund av att Sachnin, liksom många andra ryska och ukrainska socialister, inte stödde Maidanrevolten i Ukraina mot den dåvarande presidenten Viktor Janukovitj. Maidanrevolten kom efter bara

några veckor att domineras helt av nazister, vilket många inom den autonoma vänstern länge har vägrat att inse.

Fridback gav Arbetaren den bild som många borgerliga medier fortfarande har idag, att alla som motsätter sig Maidanrevolten skulle vara Putinvänner. Idag finns det knappast något fog för de åsikterna då ledarna för Maidanrevolten i Ukraina reser statyer över judemördare från 1940-talet, har förbjudit Första majdemonstrationer och är exakt lika homofoba som Putin-regimen.

Artikeln i Arbetaren spred inte bara en stark misstro mot Aleksej Sachnin, utan fick värre konsekvenser. Han blev utesluten från ett samarbete som han hade initierat med Ordfront om Bolotnaja-rörelsen, där man skulle bygga solidaritet med de från rörelsen som hade fängslats av Kreml. Han blev även utfrysad från flera medier och debattforum.

Arbetaren försvarade först sitt agerande gentemot Aleksej Sachnin med kommentaren att det känns djupt oroväckande att de hade arbetat med en SD-sympatisör på tidningen, men att ingen av artiklarna hade med migrationspolitik eller invandring att göra. Som om det skulle vara den enda reaktionära politik som SD för. SD har självklart även ett intresse av att splittra vänstern.

Daniel Wiklander, den tidigare chefredaktören, tog inte heller avstånd från innehållet i artikeln om Ryssland, inte ens när Putilovs verkliga politiska kopplingar uppdagades. Efter kritik från tidningen Internationalen bad dock Arbetarens nuvarande chefredaktör om ursäkt, men endast i stora drag. Samtidigt kvarstår Daniel Wiklanders hållning.

Offensiv har pratat med Aleksej Sachnin från Vänsterfronten angående det inträffade.

Vad har smutskastningen och lögnerna mot dig fått för konsekvenser för dig personligen?

– Jag blev nekad till att ha fortsatt samarbete med skribenter på Ordfront om stödet till Bolotnaja-fångarna eftersom jag anklagades för att vara Putinagent, men även på grund av att jag anklagades för att ha en prorysk hållning i Ukrainafrågan, vilket inte stämmer.

– Jag skrev en artikel mot kriget i Ukraina, mot högerextremismen och mot Maidan, men aldrig till stöd för separatisterna. Jag är emot kriget och jag är emot oligarkiska nyliberala experimentet. Att jag är emot Ukrainas regering betyder inte att jag är för separatisterna. Jag har aldrig stött separatisterna. Jag tycker att båda är hemska regimer. På ett internationellt möte i Stockholm med ryska oppositionsgrupper och vänstern blev jag utkastad med våld av personerna som arrangerade det.

Men de som var inbjudna på mötet stödde mig och undrade varför jag inte fick delta. Jag blev även nekad att skriva debattartiklar i många tidningar.

Vad har det fått för konsekvenser för dig med beskedet om Putilovs kopplingar?

– Jag har tänkt en del men är fortfarande lite osäker på det. När det kom ut att Putilov jobbade för Sverigedemokraterna tror jag att det viktiga är att se hur media agerat precis när det kom ut.

Många journalister på stora tidningar säger nu att Putilov antagligen är rysk agent. Men det visar att de inte lärt sig någonting. Självklart tänker jag inte vara hans advokat, men jag tror det blir en väldigt farlig utveckling om man hela tiden pekar på någon: Han är agent! Nej han var köpt! Nej det var han!

Det blir ett väldigt farligt debattklimat och farligt för hela samhället. Han lyckades som skribent för att han sa att han kämpade mot rysk imperialism. Och varför han kunde ta sig så långt var för att alla medier är så pass pro-Maidan. Jag tror att folk som kämpar mot Putin inte bör använda samma taktik som Putin: att splittra rörelser och vänstern, och sprida paranoida

konspirationsteorier. Putilov publicerade även artikeln om mig i en rysk liberal tidning. Där fick några kända vänsteraktivister och folkvalda skriva ett svar på artikeln, där de kritiserade artikeln för att vara konspiratorisk.

De kritiserade att Putilov använde samma metoder som Putin.

Vad tror du att avslöjandet får för konsekvenser kring debatten om Ryssland och Ukraina i Sverige?

– Det är svårt att säga. Men jag hoppas att vissa inom vänstern kan erkänna att de har ställt sig på fel sida.

Skulle du vilja säga något till de journalister som har stött och bidragit till lögnerna om dig och Vänsterfronten?

– Främst tror jag inte att det gjort mest skada för vänstern i Ukraina, utan i första hand hur folk i Sverige ser på Bolotnajafångarna. Det som det drabbat mest är kampanjen för de politiska fångarna i Bolotnajarättegångarna.

– Jag förstår att folk kan göra politiska felsteg. Om man är en ansvarig aktivist borde man säga rakt ut: ”Det här var fel, vi gjorde fel”. De borde säga rakt ut: ”Vi startade en propagandistisk kampanj mot rysk och ukrainsk vänster och diskrediterade dem och det var fel”.

Vad tror du vänstern kan lära sig av det här som helhet? Och hur borde vänstern agera?

– Det är uppenbarligen väldigt lätt att komma med enkla lösningar. Ungefär så här: ”Vi är emot Putin och Kreml, och vi stödjer mänskliga rättigheter. Då måste alla som är emot Putin vara bra.” Vissa tar bara den motsatta sidans parti utan att göra en analys, även om den motsatta sidan är lika reaktionär som Putin. Det leder till att hela den sociala utvecklingen blir missförstådd. Jag känner också folk i Ukraina som arbetade i olika människorättsorganisationer som skapats och stötts av väst. På några få dagar ändrade de totalt sina åsikter och sina ideal och köpte deras åsikter helt.

Helt enkelt för att de inte vill gå emot hela den samhällsliga diskursen. Men mycket på grund av att de helt enkelt inte vill bli av med sitt arbete. Och om alla inom vänstern bara kämpar för sina frågor, antifascism, hbtq-rättigheter, mänskliga rättigheter men det inte finns övergripande analys kan det gå väldigt fel. Folk blir rädda för att bli stämplade så istället följer de en lista med dogmer.

– När det blir krig och människor dör blir enkla positioner lätta att ta. Om man inte har en analys om kapitalismen och hur den fungerar blir det väldigt lätt att gå på olika sidors propaganda.

Proletären

Egor Putilov, Aftonbladet och desinformationen

August Eliasson

Proletären 8-14/9 2016

Aftonbladet har avslöjat att journalisten ”Egor Putilov” i själva verket heter Aleksander Fridback, jobbar på Sverigedemokraternas riksdagskansli och ska ha skickat in provokativa debattinlägg i falskt namn. Men många av anklagelserna, som att Putilov sprider rysk desinformation, faller tillbaka på Aftonbladet själva.

Den 22 augusti publicerade Aftonbladet en debattartikel med rubriken ”Ge asylsökande och papperslösa rösträtt” underskriven av Tobias Lagerfeldt, juridikstudent vid Stockholms universitet och volontär på organisationen Refugees Welcome.

Reaktionen på debattartikeln var vad man hade kunnat vänta sig. Rasister fick vatten på sin kvarn och stärkte sin tes om en verklighetsfrånvärd ”pk-vänster”.

Men någon Tobias Lagerfeldt fanns inte. När Aftonbladet insett detta valde de att avpublicera artikeln. Istället kunde Aftonbladet genom mailadresser och telefonnummer koppla namnet till en viss Aleksander Fridback.

Aleksander Fridback kom till Sverige från Ryssland 2007 och beskriver sig själv som frilansjournalist. Han har skyddade personuppgifter och har använt pseudonymen Egor Putilov sedan 2010.

Sedan början av 2016 arbetar Aleksander Fridback på Sverigedemokraternas kansli, ett jobb han erbjöds efter att ha skrivit flera kritiska artiklar om flyktingpolitiken. Om Aftonbladets uppgifter stämmer kan alltså den falska debattartikeln ha skickats av en SD-anställd för att piska igång rasistiska stämningar.

Allt detta får Aftonbladets kolumnist Lena Mellin att gå igång. Det finns visserligen inget som tyder på att Aleksander Fridback har ”kontakter med Ryssland”, skriver hon, men det är samtidigt just så här Ryssland jobbar för att ”destabilisera”. En rysk agent alltså?

Namnet Egor Putilov är inte helt okänt för Proletärens läsare. I en kommentar i Proletären nr 12, 2015, apropå ett ”avslöjande” i Aftonbladet om Vänsterpartiets bistånd till den ukrainska vänstern, som anklagas för att vara ”pro-rysk”. Som författare till artikeln står Egor Putilov och Lisa Röstlund (som nu ”avslöjat” Egor Putilov).

”Avslöjandet” i Aftonbladet var inte Egor Putilovs första angrepp på Ryssland och Putin. Han har bland annat fått flera artiklar publicerade i den syndikalistiska tidningen Arbetaren, varav en blev fälld av Pressens opinionsnämnd efter att en rysk-svensk vänsteraktivist pekats ut som Putinagent. I en Arbetaren-artikel från 2012 beskriver han också den syriska oppositionen som oskyldiga frihetsälskare och den syriska regeringen som blodtörstiga mördare.

På ryskspråkiga bloggar och nyhetssidor, som den liberala och provästliga Colta, har han tagit tydlig ställning för Euromaidan-rörelsen och mot Putin.

Nog känns det mer sannolikt att Fridback är en kappvändare som känner av vad som funkar för tillfället — må det vara Rysslandshets eller flyktinghets än en rysk dubbelagent.

Och vad gäller desinformation finns det större skurkar än Aleksander Fridback.

Det var Aftonbladet som valde att publicera ett provokativt och verklighetsfrånvänt debattinlägg med uppenbart syfte att skapa en hätsk motreaktion. Det är Aftonbladet som låter journalister som ”Egor Putilov” demonisera Ryssland och Syrien. Och det är Aftonbladet som låter klickjakt, reklamintäkter och förenklad sensationsjournalistik gå före en nyanserad nyhetsrapportering.